

☞ SARAH LADD ☞

Een vreemdeling
W^{op} Wyndcliff Hall

ROMAN

Een vreemdeling op Wyndcliff Hall

Van Sarah Ladd verscheen eerder:

De erfgename van Winterwood

De directrice van Rosemere

De gezelschapsdame van Willowgrove

De winkel in Blinkett Street

Het woud van Emberwilde

De lerares van Fellsworth

De weversdochter van Amberdale

De gouvernante van Penwythe Hall

Tè gast op Lanwyn Manor

Sarah Ladd

Een vreemdeling op Wyndcliff Hall

Roman

Vertaald door Margreet Robert-van Boheemen

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Margreet Robert-van Boheemen
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 9789029730969
ISBN 9789029730976 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2020 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Light at Wyndcliff* bij Thomas Nelson, onderdeel van of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

© Sarah E. Ladd, 2020

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Deze roman is opgedragen aan R.D. – in dankbaarheid

Proloog

Cornwall, 1808

Keverne Park

Evelyn Bray kneep haar ogen tot spleetjes tegen het heldere zonlicht van Cornwall en deed een stapje opzij om een dikke hommel te ontwijken die rondjes vloog rond de prachtig verzorgde rozen langs de oprijlaan. Haar moeder merkte het zoemende insect niet op en pakte Evelyns hand wat steviger vast. Ondanks de zomerse warmte voelde haar hand ijskoud aan.

‘Dit is een trieste dag voor de familie Bray,’ mompelde moeder. Ze had er stevig de pas in. Haar smaragdgroene mousseline rok zwiepte heen en weer, waardoor het stof van het pad opstooft in de stille ochtendlucht. ‘Mijn enige troost is dat je vader geen getuige meer hoeft te zijn van de roekeloosheid van zijn eigen vader.’

Evelyn liep op een draffe met haar mee en dacht zo diep na dat ze een rimpel in haar neus trok. Ze wist niet goed waarom haar moeder zo boos was op haar grootvader, behalve dan dat hij veel geld had verloren.

Ze keek achterom naar Keverne Park, een klassiek, stenen herenhuis met een steil, leistenen dak en spitse vensters. Dit huis was gedurende haar acht levensjaren haar thuis geweest. ‘Wonen we hier echt niet meer?’

‘Nee.’ Moeder gaf een rukje aan haar hand, zodat Evelyn weer voor zich moest kijken.

Ze liepen verder en Evelyn trok de porseleinen pop die ze in de elleboog van haar andere arm hield iets dichtert tegen zich aan. Het was een pop die iedereen wel moest bewonderen. Ze

had prachtige sierlijke krullen, die bijna dezelfde honingkleurige glans hadden als die van Evelyn, glazen ogen die zo blauw waren als korenbloemen in de lente en een schattig engelengezigtje. Ze fronste. ‘Maar er zijn nog heel veel van mijn spulletjes binnen. Mijn boeken. Mijn andere poppen. Ik wil niet dat ze hier blijven.’

‘Het is allemaal niet meer van jou,’ zei moeder scherp. ‘Het hoort bij het huis en is nu van de nieuwe eigenaar. Daar mag je je grootvader voor bedanken.’

Haar moeder klemde haar kaken op elkaar en haar gezicht stond grimmig. Evelyn kreeg er een ongemakkelijk gevoel bij. Ze keek naar de kar met hun hutkoffers erop, die nog in de bocht van de oprijlaan van Keverne stond. Ze hadden die koffers steeds weer opnieuw ingepakt. Moeder was streng geweest: Evelyn mocht alleen maar meenemen wat in haar twee hutkoffers paste. Nog geen haarlintje meer.

Ze liepen de oprijlaan verder af in de richting van Kevernes ommuurde tuin, die op het zuiden lag. De ijzeren poort van de tuin stond open, zodat voorbijgangers naar binnen konden kijken. De bloemen bloeiden nu volop, in helder karmozijnrood en goud.

‘Denkt u dat het nieuwe huis ook een tuin heeft?’

Moeder snoof. Ze was de laatste tijd heel vaak boos. ‘Zelfs als dat zo is, dan is het niet het soort tuin dat wij gewend zijn. Keverne Park heeft een tuinman en een opzichter in dienst. Wyndcliff Cottage heeft niets van dat alles. Je moet je verwachtingen bijstellen.’

Moeder bleef plotseling stilstaan, met Evelyns hand nog steeds in de hare, en ze knielde neer om haar aan te kunnen kijken. Er glommen tranen in haar bruine ogen en haar normaal gesproken roze wangen waren bleek. ‘Luister goed naar me, Evelyn. Alles is nu anders. Jij en ik hebben geen geld van onszelf. We zijn dus afhankelijk van de grootmoedigheid van je grootvader, hoe weinig die ook voorstelt, totdat zich een andere mogelijkheid voordoet. Maar, mijn lieve schat, je kunt er zeker van zijn dat er iets zal komen.’

Evelyn wist niet goed hoe ze op deze uitspraken van haar moeder moest reageren, dus knikte ze enkel en liet zich meenemen naar de wagen die op hen stond te wachten.

Toen ze eenmaal in de open kar zat, keek Evelyn om zich heen. Het houtwerk was versleten en het leer van de lage, gecapitonneerde zijwand was gescheurd. Ze had nog nooit in deze wagen gezeten. Hij was lang niet zo mooi als het rijtuig waarmee ze op zondag altijd naar de kerk gingen. Dit leek meer op een schoongemaakte boerenkar, met een bank voor de koetsier en kleinere bankjes voor de passagiers.

De wind, vochtig van de regen van de afgelopen nacht en de nabijgelegen zee, blies haar losjes vastgemaakte haar uit haar gezicht en liet de gele, satijnen linten van haar hoed opwaaien. Het was erg warm, maar het briesje voelde fijn aan op haar gloeiende wangen en gezicht. Als ze naar de blauwe lucht keek en naar de zwaluwen die duikvluchten maakten boven haar, kon ze bijna vergeten dat haar wereld aan het instorten was.

De wagen kwam met een ruk in beweging en ze lieten de hoge, stenen muren en puntige, ijzeren poort van Keverne achter zich. Langs de weg zag Evelyn kleine groepjes mensen uit het dorp staan, gekleed in bruine en beige tinten. Armoedig geklede vrouwen met hun baby op de arm. Kinderen met enkel vodden aan hun lichaam, die naar hen keken, met hun hand boven hun ogen tegen het felle ochtendlicht.

Evelyn stak haar hoofd uit om de kinderen te kunnen zien terwijl ze de hoek omsloegen. ‘Waarom kijken ze naar ons?’

‘Rechtop zitten.’ Moeder wendde haar blik niet af van de koetsier, die recht voor haar zat. ‘Niet naar ze kijken. De mensen vinden het geweldig om de ondergang van hun meerderen te zien. Het is om misselijk van te worden.’

‘Maar waarom dan?’ Evelyn kon haar blik niet losmaken van de kinderen die haar aanstaarden. ‘Ze kennen ons niet eens.’

‘O, reken maar dat ze ons kennen,’ schimpte moeder, terwijl ze driftig een insect van haar mouw veegde. ‘Ze weten alles van ons af. Wij kennen hen alleen niet.’

Evelyn begreep niet goed wat haar moeder bedoelde en zweeg, terwijl de keurige lanen van Keverne Park plaatsmaakten voor een uitgestrekt en verwilderd heidelandschap. De gladde, grijze stenen, het wuivende gras en de plukken helderpaarse heide hadden een heel eigen schoonheid en aantrekkingskracht, en Evelyn vond het best leuk om zo onderweg te zijn. Maar toen doemden aan de horizon een paar hoge schoorstenen van zwartgeblakerd gesteente op. Ze torenden uit boven het heidelandschap en reikten omhoog naar de wolkeloze hemel.

Bij het zien van het indrukwekkende bouwwerk schoot een gevoel van opwinding door haar heen. Het leek wel een sprookje, net als de oude huisjes in de verhalen die haar vader altijd vertelde voordat hij doodging. ‘Gaan we daar wonen?’

‘Nee, dat is Wyndcliff Hall, waar meneer Treton woont. Wij gaan in een cottage wonen. Ach, ik had nooit gedacht dat het zover zou komen.’ Ze huiverde en knikte toen naar links. ‘Kijk, je grootvader staat bij de poort.’

De wagen ging langzamer rijden toen ze haar grootvader naderden en kwam uiteindelijk tot stilstand. Evelyn sprong naar beneden en rende naar de grijsharige man, die haar in zijn armen opving en de lucht in zwaaide. De geur van zijn tabak omringde haar en zijn omhelzing was vertrouwd in een omgeving die helemaal vreemd en nieuw was. ‘Zo, zo, lammetje van me.’ Hij wipte haar even omhoog in zijn armen. ‘Ben je er klaar voor om je nieuwe huis te zien?’

Ze knikte en sloeg haar armen om zijn hals.

‘Goed zo. Doe je ogen maar dicht, en je mag ze niet opendoen totdat ik het zeg.’

Hij zette haar weer op de grond en ze drukte haar klamme handpalmen tegen haar ogen, waardoor ze geen licht meer kon zien en niets kon opvangen van wat er voor haar lag.

Hij legde zijn hand op haar schouder om haar te leiden en ze deden een paar stappen naar voren, totdat hij weer stil bleef staan. ‘Daar zijn we dan. Doe ze maar open.’

Opgewonden en klaar voor wat haar te wachten stond liet

ze haar handen zakken, maar haar stemming sloeg onmiddellijk om door wat ze voor zich zag. Haar schouders zakten omlaag bij de aanblik van de bomen voor haar. Er was helemaal niets. Toen keek ze wat beter. Achter de rij bomen lag een huis dat zo overdekt was met wingerd en klimop dat het helemaal opging in zijn omgeving, waardoor het zelf ook op struikgewas leek.

Haar enthousiasme verdween en ze werd ongerust.

De ramen zagen er zwart uit. Het huis leek verlaten, klein en angstaanjagend omdat het zo donker was. Haar buik kriebelde onrustig terwijl ze het terrein afspeurde op zoek naar iets wat op een tuin leek – een rododendron, een magnolia of zelfs maar een sleutelbloempje zou haar hart en haar gedachten al tot rust brengen. Maar ze kon niets vinden.

Ze verstijfde helemaal. Plotseling begreep ze haar moeders frustratie. Dit eenvoudige huisje, hoewel het groot was vergeleken met de huizen in het dorp, stak jammerlijk af tegen Keverne Park, met de indrukwekkende zuilen en hoge ramen.

‘Wat vind je ervan, lammetje?’

Ze keek naar haar grootvader en zag geschokt dat hij er haast blij uitzag. ‘Ik... ik weet het niet.’

‘Dit is nu je thuis, en het is altijd fijn om thuis te zijn. Dat moet je onthouden. Kom nu maar mee. Jij slaapt op de bovenste verdieping. Je kunt de hemel bijna aanraken, en vanuit je raam kun je helemaal tot aan de zee kijken.’

Het idee dat ze bij het wakker worden de zee kon zien intrigeerde haar, maar tegelijk wilde ze niets liever dan heel gauw teruggaan naar Keverne Park, terug naar alles wat ze kende en prettig vond.

Maar dat was niet meer van haar.

Toen grootvader verder liep naar het huisje, kwam haar moeder naar haar toe en knielde naast haar neer.

‘Ik vind het niet leuk,’ fluisterde Evelyn terwijl haar moeder haar arm rond haar middel sloeg. ‘Ik wil niet naar binnen.’

‘Ik ook niet.’ Moeder slaakte een lange, diepe zucht. ‘Ik vind het ook helemaal niet leuk. Maar hoe moeilijk ik het ook vind,

het maakt niet uit waar we wonen. Niet echt. Wat nu belangrijk is, is dat we bij elkaar zijn. Bovendien mag je niet vergeten dat je een Bray bent: je hoort bij een van de meest vooraanstaande families van heel Cornwall. Deze omstandigheden, met dit kleine huisje, zijn tijdelijk, wat je grootvader ook mag zeggen. Op dit moment zijn we van hem afhankelijk en we moeten hem dankbaar zijn. Maar ik zal niet rusten totdat jij en ik opnieuw de positie in de samenleving innemen die ons toekomt. Vertrouw je me?’

Evelyn slikte en knikte. Het lukte haar niet de woorden hardop te zeggen, maar diep in haar hart wist ze dat het leven nooit meer hetzelfde zou zijn.

1

Cornwall, het begin van de herfst, 1820
Wyndcliff Estate

Tweëntwintig jaar was een lange tijd om te wachten tot je leven begon. Maar nu Liam Twethewey zijn voskleurige paard over het smalle, diep uitgesleten pad leidde, kon hij een brede grijns nauwelijks onderdrukken.

Nog maar iets meer dan een kilometer en hij was in zijn nieuwe huis.

Alles waarvan hij had gedroomd – zijn plannen om het heidegebied verder te ontwikkelen en iets van zijn leven te maken – lag eindelijk binnen handbereik.

Hij vulde zijn longen met de vochtige, naar aarde geurende lucht. Het was even gestopt met regenen. De avond viel en het onheilspellende schemerlicht wierp schaduwen over het kale landschap om hem heen. Hij moest zijn ogen samenknijpen om het pad te kunnen zien dat als een lint voor hem uit kronkelde, tussen het paarse moerasgras en de puntige rotsen door.

Hij mocht dan ver verwijderd zijn van wat het grootste deel van zijn leven zijn thuis was geweest, maar hij voelde zich nu al verbonden met dit stukje aarde.

Want hij bevond zich nu op het landgoed van Wyndcliff.

En dat alles was van hem.

Het was misschien verstandiger geweest om te wachten tot zijn notaris, Edwin Kinden, zich bij hem had gevoegd, zoals oorspronkelijk het plan was. Liam was nog nooit op Wyndcliff geweest en de aanwijzingen die hij bij de herberg in het dorp had gekregen, waren op zijn best onduidelijk. Kinden hield

toezicht op de overdracht van het landgoed en daarom was hij de aangewezen persoon om hem ter plekke te introduceren. Maar toen hij bijna twee uur op de oudere man had zitten wachten, had zijn ongeduld het gewonnen. Hij had veel te lang op dit moment gewacht om nog maar een seconde langer nutteloos in een donkere, rokerige herberg te zitten.

Liam had een boodschap voor Kinden achtergelaten bij de herbergier, waarin hij hem vroeg om achter hem aan naar Wyndcliff Hall te komen. Hoe moeilijk kon het tenslotte zijn om een groot landhuis te vinden dat aan de rand van de hei aan de hoofdweg lag?

Liam spoorde zijn paard aan. Dit mocht dan allemaal van hem zijn, het zou niet best zijn om in een onbekend moerassig gebied in een storm terecht te komen, zeker niet nu het al bijna donker was.

Het begon zachtjes te motregen en Liam wilde net zijn paard nog eens aansporen, toen hij een schrill, paniekerig gehinnik hoorde. Hij ging langzamer rijden.

Het geluid klonk nog een keer en werd gevolgd door een gedempte stem. Bezorgdheid won het van zijn enthousiasme en hij bracht zijn paard tot stilstand. Maar nu was alles stil. 'Is daar iemand?'

'Ja!' klonk een hoge, heldere vrouwenstem. 'Hier ben ik! Help me, alstublieft! Mijn pony zit vast.'

Geschrokken kwam Liam uit het zadel en zijn laarzen landden met een plons in de modder. Hij maakte zijn teugels vast aan een uitstekende rotspunt en probeerde toen te bepalen waar de stem vandaan kwam.

'Pas op voor die poel!' De windvlagen, die steeds feller en grilliger werden, voerden haar kreten mee en vervormden haar stem. 'Het is erg diep daar langs de rotsen.'

Gewaarschuwd stapte Liam van steen naar steen en tastte voorzichtig de ondergrond af voor elke stap die hij op de moerasgrond zette. De wind rukte aan zijn overjas, waardoor hij uit balans werd gebracht. Hij baande zich een weg door het hoge

gras, krom over een opstaand stuk rots en zag toen plotseling een flits van iets donkerblauws in het voornamelijk bruingrijze landschap.

Een tengere vrouw met goudkleurig haar dat door de wind alle kanten op geblazen werd, rukte en trok aan het hoofdstel van een grijze pony, die tot aan de knieën in de modder stond.

Hij schrok op uit zijn verbazing toen het tot hem doordrong in wat voor een gevaarlijke positie ze zich bevond. Eén verkeerde stap en de vrouw zou vast komen te zitten in de modder, net als haar pony. 'Blijf daar staan. Niet bewegen.'

Hij haalde de leren teugel van het hoofdstel van zijn paard en keerde terug naar het dalletje tussen de rotsen. Heel langzaam daalde hij af, terwijl hij steeds uitprobeerde hoe stevig de ondergrond was voordat hij zijn volle gewicht erop zette.

De merrie, die helemaal onder de modder zat, rukte en bokte om los te komen. Het dier wierp zichzelf achteruit en gooide met schelle kreten het hoofd in de nek. Maar het hielp haar niet om los te komen, met elke beweging kwam de dikke substantie juist vaster rond haar benen te zitten.

'Hoo, hoo,' suste Liam haar met lage, kalme stem. Heel voorzichtig liep hij dichterbij het dier toe terwijl hij de regen negeerde, die nu als scherpe brokjes ijs tegen zijn overjas sloeg en op zijn breedgerande hoed neerdaalde.

Hij moest dichterbij zien te komen.

Om meer bewegingsvrijheid te krijgen trok hij zijn jas uit, gooide die op een hoger stukje land en stapte verder de poel in. Onmiddellijk zakte hij tot boven zijn enkel weg. De modder klemde zich als een strik om zijn voet. Het zou onverstandig zijn om nog verder te gaan, dus rekte hij zich uit zo ver hij kon en deed verschillende pogingen om het hoofdstel van de pony te pakken te krijgen.

De pony schudde paniekerig met haar hoofd, maar uiteindelijk kreeg Liam het hoofdstel te pakken en hij begon te trekken. Hij wierp zich met zijn volle gewicht naar achteren en trok nog harder, voorzichtig om zijn evenwicht niet te verliezen.

De pony zwaaide met haar hoofd en wist plotseling een van haar voorbenen los te trekken. Vervolgens kwam ze helemaal los en onhandig en wild als een pasgeboren veulen krabbelde ze omhoog naar drogere, vaste grond.

Liam verloor zijn evenwicht door de plotselinge beweging en hij viel achterover op de vochtige grond.

De vrouw slaakte een kreet, kwam overeind van haar plek aan de rand van de poel en liep wankelend naar de pony toe. De onderste helft van haar blauwe jurk was bedekt met modder, er zat een veeg op haar wang en de uiteinden van haar lange haren waren donkerbruin. Zonder haar redder een blik waardig te gunnen knielde ze neer om de benen van de pony te onderzoeken. ‘O, denkt u dat alles goed met haar is?’

Liam wachtte even tot hij op adem was gekomen en schoof toen langs de vrouw heen om zijn hand langs het been van de pony te laten glijden. Hij spoorde het dier aan om een paar passen te zetten en zag dat de pony een beetje mank liep.

‘Ze probeert haar ene been te ontzien.’ Een frons rimpelde haar wenkbrauwen. ‘Ziet u dat?’

‘Denk dat ze voornamelijk geschrokken is.’ Voorzichtig leidde hij de pony naar hoger gelegen grond. ‘Maar ze heeft geluk gehad. Ik heb paarden gezien die hun benen gebroken hebben doordat ze los probeerden te komen uit zulke diepe modder.’

Boven hun hoofd rolde de donder, als om Liams woorden te bevestigen.

‘Ik had niet met haar moeten gaan rijden.’ De vrouw schudde haar hoofd. ‘Ik moet haar thuis zien te krijgen voordat deze storm erger wordt.’

Liam keek omhoog naar de wolken die kwamen aanrollen als een vloedgolf naar de kust, klaar om alles op zijn weg te verwoesten. Ze moesten een schuilplaats zien te vinden voordat de hemel werkelijk openbarstte. Hij wilde niets liever dan naar zijn nieuwe huis gaan en met eigen ogen zien wat hij zich al duizend keer had geprobeerd voor te stellen, maar deze vrouw had hulp nodig. Hij kon haar hier niet hulpeloos achterlaten met een gewonde pony.

Hij had al tweeëntwintig jaar gewacht. Hij kon nog wel iets langer wachten. ‘Sta mij toe u naar uw huis te begeleiden. Is het ver van hier?’

‘O, nee.’ Ze deed abrupt een stap naar achteren en het zelfvertrouwen dat ze had getoond toen ze voor de pony zorgde, verdween weer. ‘Dat zou ik niet van u kunnen vragen.’

‘U vraagt het ook niet. Ik bied het aan.’ Hij glimlachte in een poging er niet als een bedreiging uit te zien en verhief zijn stem om boven het ruisende gras uit te komen. ‘Maar we moeten opschieten – anders komen we allemaal in de storm terecht.’

Ze keek omhoog naar de woeste lucht en beet op haar onderlip, alsof het idee haar niet aanstond. Maar toen de regen op hen neerkletterde, gaf ze toe. ‘Ik woon in Wyndcliff Cottage, aan de rand van de hei. Het is nog geen kilometer hiervandaan.’

‘Wyndcliff Cottage?’ Hij bleef stilstaan. ‘Ik ben onderweg naar Wyndcliff Hall. Ligt dat daar dichtbij?’

Ze kneep haar opvallend groene ogen samen, helder van kleur tegen de stormachtige achtergrond, en hield haar hoofd schuin. ‘Wat brengt u naar Wyndcliff Hall?’

De kracht – en de autoriteit – waarmee ze sprak, verraste hem. ‘Mijn naam is William Twethewey. Ik heb het huis en het land eromheen onlangs geërfd.’

‘Twethewey?’ herhaalde ze nadenkend, en na enkele seconden schoten haar lichte wenkbrauwen omhoog en verscheen er een blos op haar wangen. ‘Maar natuurlijk. William Twethewey. We verwachtten u niet. Nu ja, we wisten dat u uiteindelijk wel zou komen, maar...’ Haar stem stierf weg en ze ging rechtop staan en tilde haar kin iets omhoog. ‘Mijn naam is Evelyn Bray. Mijn grootvader Rupert Bray is de beheerder van Wyndcliff.’

Het zou hem niet moeten verbazen dat hij op zijn grondgebied iemand tegenkwam die verbonden was aan het huis, maar op dit moment deed het er niet toe. Het begon nog harder te regenen en de donder rolde dreigend. De pony steigerde zenuwachtig.

‘Aangenaam u te ontmoeten, juffrouw Bray, maar ik denk dat

verdere beleefdheden kunnen wachten, denkt u ook niet? U zegt dat het niet ver is? U kunt op mijn paard zitten als u wilt. Ik kan de pony aan de hand leiden.'

Ze wierp hem een argwanende blik toe, keek naar zijn paard en deed toen een stap achteruit. 'Dank u, maar ik loop wel. Denkt u dat Ada naar huis kan lopen?'

'Ze lijkt in orde, en we kunnen beter zien hoe het met haar is als we beschut staan.'

Ze gingen op weg, elk met een dier aan de teugel. De wind loeide om hen heen, waardoor het nauwelijks mogelijk was om met elkaar te praten. Hij keek even van opzij naar zijn onverwachte reisgenote. Ondanks de modder op haar wang en haar verwarde haar ontging het hem niet hoe mooi ze was.

Het was een ongebruikelijke kennismaking, dat was zeker. Maar de ontdekking dat Wyndcliff Hall zulke liefvallige burens had, was geen slecht begin voor zijn nieuwe avontuur.

*Een mysterieuze schipbreuk plaatst hen voor
een groot raadsel... Kunnen ze samen de
waarheid boven water halen?*

Een vreemdeling Wyndcliff Hall

Cornwall, Engeland, 1808. Evelyn Bray leidt een rijkeluisleventje in Pevlyn. Totdat haar grootvader op een dag zijn fortuin verspeelt en genoeg moet nemen met een positie als hofmeester op Wyndcliff Hall. Evelyns trotse moeder besluit niet bij de pakken neer te zitten, maar verlaat Pevlyn om op zoek te gaan naar een beter leven voor haar en haar dochter. Twaalf jaar later is ze nog altijd niet teruggekeerd.

1820. Liam Twethewey erft het landgoed Wyndcliff Hall en wil niets liever dan de wens van zijn oudoom Treton vervullen: de bouw van een groeve voor porseleinklei. Wanneer er plotseling een schip met vier dode bemanningsleden en een paar overlevenden aanspoelt op zijn landgoed, wordt Liam echter gedwongen zijn plannen uit te stellen.

Evelyn en Liam ontmoeten elkaar op Wyndcliff en storten zich op het mysterie rond het scheepswrak. Gaandeweg ontwarren ze een web van geheimen en intriges en ontdekken ze dat niets is wat het lijkt. Terwijl de liefde tussen de twee op begint te bloeien, lijken echter ook de verschillen steeds groter te worden. Is hun liefde in staat deze test te doorstaan?

Sarah Ladd is gefascineerd door de Regency-periode en schrijft historische romans die geïnspireerd zijn op Britse klassiekers als *Pride & Prejudice* en *Jane Eyre*. Eerder schreef ze o.a. *De gouvernante van Penwhythe Hall* en *Te gast op Lanwyn Manor*.

ISBN 9789029730969 NUR 342

9 789029 730969